

АНТРОПОНИМНАТА КАРТИНА НА С. БОБЛЕН (БОБЛЯНИ), ПРАВИЩКО (ЕГЕЙСКА МАКЕДОНИЯ), ПО ДАННИ ОТ XV И XVI ВЕК (АНТРОПОНИМИЯ ОТ СЛАВЯНСКИЯ ПЛАСТ)

Георги Митринов

Институт за български език „Проф. Л. Андрейчин“,
Българска академия на науките

g_mitrinov@abv.bg

Резюме. Боблен е едно от старите български села в Правищко (Егейска Македония). Засвидетелствано е в писмени източници от XI век. В статията е разгледан антропонимен материал от селото по данни от османски данъчни регистри от XV и XVI в. Съпоставката на антропонимните данни с такива от Западна Тракия и Южните Родопи показва общи особености на антропонимната картина от тези части на българското езиково землище.

Ключови думи: *историческа антропонимия; българско езиково землище; Егейска Македония; история на българския език*

Боблен (дн. грц. Ακροπόταμος), едно от старите български селища в Правищко (Егейска Македония), е разположено на северните склонове на планината Люти рид (грц. Σύμβολο), в близост до вливането на р. Струма в Орфанския залив. Селищно име Бобляне се среща във византийски писмени източници от XI в. Сведения за него се откриват в изследване на Й. Заимов, което разглежда заселването на българските славяни на Балканския полуостров по топонимни данни. Облици на названието в съчетания: ἀπὸ τῆς Βομπλιάνης (= от Бобляне), ἀποδίδει εἰς τὸ σύνορον Βομπλέανης (= насочва се към междата на Бобляне), са засвидетелствани в писмен източник от ок. 1081 г., по времето на византийския император Алексий I Комнин (Actes de Lavra T. I, 897 – 1178) (Заимов / Zaimov 1967: 107 – 108). Според Й. Заимов произходът на селищното име *Бобляне е от местно име *Боб, *Боби (дол, рът) от *боб*, но едва ли ‘Phaseolus vulgaris’, а в старото му общославянско значение ‘бакла, *Vicia faba*’, запазено в някои български диалекти и като цяло в славянските езици (БЕР / BER 1973). Той приема, че след лабиала *б* е развито епентетично *л*.

Данни за селището Боблен се откриват също в османски данъчни регистри от XV и от XVI в. Те освен сведения за данъците, които е плащало местното население, включват интересен антропонимен и ойконимен материал. В документа от XV в. е отбелязано наличие в с. Боблен, с посочен графичен вариант Боблани (изписан по северномакедонската книжовна норма), само на християнско население: 36 домакинства, 4 неженени мъже и 8 вдовишки домакинства (ТДИМН / TDIMN 1978: 321 – 322). Според статистическите данни в документа от XVI в. населението на селото се състои от 10 мюсюлмански домакинства категория чифт и 11 неженени мюсюлмани. Християнското съсловие включва 34 домакинства и 32 неженени мъже (ТДИМ / TDIM 2007: 168 – 169). Видни са промените от административен, демографски и народностен характер, настъпили в селото и района за период от близо 100 години в условия на османско господство. Докато в списъците от XV в. Боблен, наред с други села, разположени югоизточно от Зихна, спада към вилает Кешишлик, по име на селище, разположено югоизточно от Серес (ТДИМН / TDIMN 1978: 285), в списъка от XVI в. селото спада към нахия (и каза) Кавала на санджака (ливата) Паша (ТДИМ TDIM 2007: 135 – 136; 168). През 1569 г. в Боблен вече живеят и мюсюлмани, като двама от тях са записани с презиме Абдулах „раб Божи“ (Хасан Абдулах, Хамза Абдулах), т.е. са мюсюлмани конвертити първо поколение (Стоянов / Stoyanov 1986: 51 – 57). Може да се предположи, че са помюсюлманчени местни християни. Но и през XVI в. селото е с преобладаващо християнското население. Докато в списъка от XV в. са отбелязани 8 вдовишки домакинства, в списъка от XVI в. такива липсват.

Досега антропонимията на християнското население на с. Боблен не е била предмет на цялостно проучване. Изследвани са характерни особености на антропонимията от славянския пласт по данни от списъка с датировка 1569 г. (Митринов / Mitrinov (под печат). Интересът към местната антропонимия се подклажда от факта, че според статистики от края на XIX и от началото на XX в.

селото е обитавано от християни гърци и мюсюлмани турци или помаци (Кънчов / Kanchov 1970: 501; Веркович / Verkovich 1889: 50), т.е. етническата картина е променена в сравнение с по-ранните векове. Наличието на антропонимни данни, включени в по-ранен османски данъчен документ от XV в. (ТДИМН / TDIMN 1978: 321 – 322), дава възможност да бъде направена съпоставка, за да се види какви промени са настъпили в антропонимната система на с. Боблен за период от близо 100 години, в началните векове на османско господство на Балканите.

Честота на употреба на антропонимията от славянския пласт

XV в.

Балдо ЛИ (лично име), При (презиме) – от Бало и *-до*, съкр. от Баломир, Балован, XV в. (Заимов / Zaimov 1988), но Балдъо от Балъо с вмъкнато *д* от Бялъо със затвърдяване на мекото *б* (Илчев / Ilchev 1969) – 2 (употреби); Багодино (?) ЛИ, При – от Баго от Благо или от Багро с изпад на *-л-*, *-р-* в детския говор (Заимов / Zaimov 1988) и *-дин(о)* – 2.

Единична употреба: Добри ЛИ; Диску ЛИ – от Дицко с редукция *о > у*, вж. Дицка, от Дицо м. от Дица съкр. от Радица (Заимов / Zaimov 1988), но Дицо – от Димо или Дико, Дичо с друго окончание (Илчев / Ilchev 1969); Миръот При – от Миръо зват. от Миро по меки основи, XV в., вж. Мирут от Миро и *-ут*, както Бог-ут, Рад-ут (Заимов / Zaimov 1988); но Миръо успоредна форма на Миро с меко окончание, съкр. от Мирон или от Владимир, Любомир или друго подобно име (Илчев / Ilchev 1969), несъмнено окончанието *-от* е съкратен вариант на старинния славянски суфикс *-ота*, вж. пол. ЛИ Мирота, XII в. (Железняк / Zheleznyak 1969: 59); Станислав ЛИ; Ягно-тино (?) При – от Ягньо м. от Ягна, XVI в. (Заимов / Zaimov 1988) и *-тин(о)*; но Ягна от Агна с йотация (Илчев Ilchev 1969). Към тази група може да се включи и ЛИ Коноп, тъй като название *коноп* ‘раст. *Cannabis sativa*’ е засвидетелствано в старобългарски писмени паметници: Коноп – от раст. *Cannabis sativa*; стб. конопънъзи ‘конопен’ (Григорий Назиански XI в.); конопъ ‘коноп’ (Влахо-бълг. грамоти) от праслав. **kanarъ*, **kanarja* (БЕР / BER 1979); вж. При Конопов, Свиленградско (Илчев 1969). С известни уговорки може да се приеме, че и облик Каноп произхожда от название *коноп* (вж. праслав. **kanarъ*), с наличие на „акание“, изговор на неударено *о* като *а*, характерно за някои родопски говори (Стойков / Stoykov 1993: 131). Но е възможно писачът на османския данъчен документ да е допуснал графична грешка при изписване на името. Важно е да се отбележи, че ЛИ Коноп и Каноп засега не са засвидетелствани в писмени материали от проучваните райони.

XVI в.

5 употреби: Стоян 3 ЛИ, 2 При = 5; Станислав 3 ЛИ, 2 При = 5

4 употреби: Станко ЛИ, 3 При = 4

3 употреби: Радислав 2 ЛИ, 1 При = 3; Руско 2 ЛИ, 1 При = 3

2 употреби: Влад 2 При, Вълчо 2 ЛИ, Добрислав ЛИ, При; Мило 2 При, Момчил 2 При, Продан 2 ЛИ, Русо ЛИ, При; Стайо от Стано, Станьо и *-йо*, XIII – XIV в. (Заимов / Zaimov 1988) ЛИ, При; Стойо ЛИ, При

Единична употреба: Грузо При от Груйо и *-зо*, от Грудо и *-йо*, зват. по меки основи (Заимов / Zaimov 1988); Неделко ЛИ; Радко ЛИ; Радо При; Стайко от Стайо, XIII – XIV в. (Заимов / Zaimov 1988) ЛИ.

Разчитането на някои ЛИ е затруднило преводача, поради което той е добавил техни варианти в скоби. Това не позволява те да бъдат включени в списъка със сигурно разчетените имена: Руско (Рушко), Стайко (Стайко – вероятно печатна грешка), Рочо (Родо), В(ъ)лчо (Велчо), Стайо (Стано), Минчо (Милчо), Белчо (Мелчо), Белко (Мелко, Пелко).

Съпоставка на антропонимния материал от XV – XVI век

В списъка от XV в. се откриват 9 ЛИ, от които според преводачите разчитането на 2 не е сигурно. Само 2 ЛИ са с повече от една употреба (Балдо, Багодино). Важно е да се отбележи, че При

Балдо е засвидетелствано с 4 употреби в антропонимията на Неврокопска каза, по данни от XVI в. (Митринов / Mitrinov 2024: 261), а в антропонимията на селища от Западна Тракия и Южните Родопи се открива като лично име (Митринов / Mitrinov 2021a: 137; 2021b: 98). В списъка от XVI в. антропонимите от славянския пласт са 22, като 4 са с изписани графични варианти. С най-широка употреба са ЛИ Стоян, Станислав, Станко, Радислав, Руско. Честотата частично съвпада с общата картина в Западна Тракия и Южните Родопи, по данни от същия период, където Стоян е едно от най-разпространените имена, наред с антропонима Станко (Митринов / Mitrinov 2021b: 124, 127). Това важи и за антропонимията от славянския пласт в Неврокопска каза (Митринов / Mitrinov 2024: 266).

Включените в списъка на с. Боблен от XVI в. антропоними с по-слаба употреба: Влад, Вълчо, Грузо, Момчил – XIII в.; Продан – XIV в.; Мило, Мирко, Мелко – XV в. (Заимов / Zaimov 1988)¹, се откриват и в проучените османски данъчни регистри с антропонимия от Западна Тракия и Южните Родопи (Митринов / Mitrinov 2021b: 110, 132). Част от тях се срещат също в списъците на християнското население от селищата в каза Кавала, по данни от XVI в.: Влад (с. Куруджи, Боблани), Владо (с. Мощани, Палихор); Момчил (с. Радомир, Христа, Орано (?) Касри), Грузо (с. Правище, Куруджи, Кокала); Продан (с. Куруджи), Вълчо (с. Радомир, Кокала, Палихор, Никишани).

Единствено антропонимът Станислав е засвидетелстван в двата списъка на населението на с. Боблен: XV в. – 1; XVI в. – 5.

В списъка от XVI в. се откриват антропоними, чиито две съставки са от славянския пласт антропонимия: Продан Станислав, Руско (Рушко) Русо, В(ъ)лчо (Велчо) Влад, Стоян Стайо, Стойо Момчил, Белчо (Мелчо) Станко, Белко (Мелко, Пелко) Радислав, Радислав Младен, Велчо Стоян, Станислав Мило, Станислав Добрислав. В списъка от XV в. такива примери не се срещат.

Словообразуване

Класификацията на антропонимите по именни основи променя честотата на употребата им, главно в списъка от XVI в.:

XV в.

Добр-: Добри

Мир-: Мирьот

Стан-: Станислав

XVI в.

Стан-: Станислав 3 (ЛИ), 2 (ПРИ); Станко (ЛИ), 3 (ПРИ); Стайо (ЛИ), (ПРИ); Стайко (ЛИ), Стайо (Стано) (ПРИ) = 13

Сто(й)-: Стоян 5 (ЛИ), 2 (ПРИ); Стойо (ЛИ), (ПРИ) = 9

Рад-: Радислав 2 (ЛИ), (ПРИ); Радо (ПРИ), Радко (ЛИ) = 5

Рус-: Руско 2 (ЛИ), ПРИ; Русо (ЛИ), (ПРИ) = 5

Добр-: Добрислав (ЛИ), (ПРИ); Добремир (ПРИ) = 3

Бел-: Белко (Мелко, Пелко) (ЛИ), Белчо (Мелчо) (ЛИ) = 2

Видно е, че в двата списъка на християнското население на с. Боблен се откриват някои от най-разпространените именни основи от славянския пласт антропонимия по българските земи през XV в.: *Рад-*, *Стан-*, *Драг-*, *Добр-*, *Брат-* (Гандев / Gandev 1989: 210 – 211). В списъка от XVI в. това са именни основи *Стан-*, *Рад-*, *Добр-*, подредени по честота на употреба, а в списъка от XV в.: *Добр-*, *Стан-*. Прави впечатление, че докато в списъка от XV в. именните основи са 3, в списъка от XVI в. те са 7, или налице е доста по-широка употреба на антропонимия от славянския пласт в по-късния данъчен документ от XVI в. А според досегашни проучвания в антропонимията на

¹ За съжаление, в изданието не са посочени писмените източници, от които са ексцерпирани антропонимите.

българското население от Западна Тракия и Южните Родопи, както и от Неврокопско, през XVI в. превес имат личните имена от християнския пласт антропонимия (Митринов / Mitrinov 2021b: 165; 2024: 320 – 321).

За сравнение, обобщените данни за честотност на употреба на именните основи в Западна Тракия и Южните Родопи през XVI в. са: *Сто(й)-*, *Рад-*, *Вел-*, *Стан-*, *Рус-*, *Груд-*, *Добр-*, *Брат-* (Митринов / Mitrinov 2021b: 239). Но като изключим именните основи *Вел-* и *Груд-*, останалите съвпадат. Картината в Неврокопска каза е следната: *Сто(й)-*, *Стан-*, *Рад-*, *Вълк-/Вълч-*, *Вел-*, *Рус-* (Митринов / Mitrinov 2024: 269 – 273). Видна е обща тенденция за широка употреба на имена с именни основи *Сто(й)-*, *Стан-*, *Рад-*, *Рус-*.

Словообразуване с наставки

XV в.

-*от*: Мирьот

-*ин(о)*: Баготино, Ягнотино

XVI в.

-*ан (-йан)*: Продан, Стоян,

-*ил*: Момчил

-*о (-йо)*: Грузо, Мило, Радо, Русо, Стайо, Стойо

Примери за словообразуване с наставка *-о (-йо)* се откриват в двата списъка. То е широко разпространено в антропонимията от Неврокопско (Митринов / Mitrinov 2024: 299) и от Западна Тракия и Южните Родопи (Митринов / Mitrinov 2021b: 143), по данни от XVI в. Архаични антропонимни форми със суфикс *-о* са съхранени в южнославянските езици: сръбски и български (Железняк / Zheleznjak 1969: 89). Прави впечатление наличието на словообразуване със старинен славянски суфикс *-ота* (Железняк / Zheleznjak 1969: 56 – 60) във вариант *-от*. Широко разпространеният в славянската антропонимия суфикс *-ин* (Железняк / Zheleznjak 1969: 21 – 22) в списъка на с. Боблен от XV в. се явява в облик *-ин(о)*. Подобни примери се откриват също в антропонимията от Неврокопско: *Бодино*, *Драгино* (Митринов / Mitrinov 2024: 299) и в Западна Тракия и Южните Родопи: *Бегино*, *Братино*, *Рушино*, *Стасино* (Митринов / Mitrinov 2021b: 143).

Словообразуване с умалителни наставки

В списъка на населението на с. Боблен от XVI в. са засвидетелствани деминутиви, образувани с наставки *-ко* и *-чо*, което е характерно за българската антропонимна система през този период, по данни от Беломорието и Южните Родопи (Митринов / Mitrinov 2021b: 146 – 147), както и от Неврокопско (Митринов / Mitrinov 2024: 300 – 301):

-*ко*: Белко, Мелко, Мирко, Неделко, Радко, Руско, Стайко, Станко

-*чо*: Белчо, Вълчо, Минчо

В списъка от XV в. се открива едва едно ЛИ, образувано с умалителна наставка (Диску). Примери с наставка *-ку*, в която е налице следударна редукция *о > у*, се откриват и в Западна Тракия и Южните Родопи: Йовку (с. Гьол Виран), Перку (?) (с. Челеби яйласъ) (Митринов / Mitrinov 2021b: 147).

Сложни лични имена (композиции)

XV в.: Станислав ЛИ.

XVI в.: Станислав 3 ЛИ, 2 При = 5; Радислав 2 ЛИ, 2 При = 4; Добрислав ЛИ, При = 2; Добремир При.

Според данните от изследването на антропонимите композити в българското езиково землище през XV и XVI в. тенденцията е тяхната употреба да намалява в по-късните векове (Митринов / Mitrinov 2021a: 196). Но в двата списъка от с. Боблен е видна обратната тенденция: увеличение на сложните лични имена през по-късния век. В писмения документ от XV в. е засвидетелствана единична употреба на антропоним композита, докато в документа от XVI в. са налице 12 употреби. Дори в списъка от XVI в. се открива антропоним, чиито две съставки са сложни имена: Станислав Добрислав. Възможното обяснение е, че в селището в по-ново време е придошло население, вероятно планинско, от други краища, по-близки или по-отдалечени, на българското езиково землище.

Сложните имена са образувани с първи съставки *Стан-*, *Рад-*, *Добр-*. Композити с именна основа *Рад-* са с широко разпространение в Западна Тракия и Южните Родопи (Митринов / Mitrinov 2021a: 151), както и в Неврокопско (Митринов / Mitrinov 2024: 305). Сравнително по-слаба е употребата на именна основа *Стан-* в Неврокопско и доста по-слаба в Западна Тракия и Южните Родопи (Митринов / Mitrinov 2021a: 193). Най-слабо е разпространението на именна основа *Добр-* (Митринов / Mitrinov 2024a: 305), като такива не се откриват в Западна Тракия и Южните Родопи (Митринов / Mitrinov 2021b: 150 – 151). Най-разпространени в списъците на населението на с. Боблен са сложните лични имена с втора съставка *-слав* – 12 употреби. Те са с широко разпространение в селищата на Западна Тракия и Южните Родопи (Митринов / Mitrinov 2021b: 151), както и в Неврокопско (Митринов / Mitrinov 2024: 307). Открива се единична употреба на сложни лични имена с втора съставка *-мир*.

Заклучение

Прегледът на антропонимията от славянския пласт в османски данъчни документи от XV и от XVI в. за населението на с. Боблен, Правищко (Егейска Македония) дава възможност да се представят антропонимни данни от някогашните южни краища на българското езиково землище там. Още повече че в статистики от края на XIX и от началото на XX в. вече не се споменава за налично българско население в с. Боблен, а за гръцко и турско/помашко (Кънчов / Kanchov 1970: 501; Веркович / Verkovich 1889: 50). Прави впечатление, че в списъка от XV в. се откриват доста по-малко антропоними от славянския пласт (9), докато в списъка от XVI в. те са 22. Това важи и за сложните имена (композитите): 1 – XV в., 12 – XVI в. Видно е, че в сравнение с общите тенденции към намаляване на антропонимията от славянския пласт, за сметка на тази от християнския пласт, в по-късните векове, картината в с. Боблен посочва по-силно присъствие на антропонимията от славянския пласт през XVI в. Обща е тенденцията в Беломорието и Южните Родопи за широка употреба на имена от славянския пласт с именни основи *Сто(й)-*, *Стан-*, *Рад-*, *Рус-*, както и на деминутивни имена с умалителни наставки *-ко* и *-чо*.

Цитирана литература / References

БЕР 1971: *Български етимологичен речник*. Т. 1. А – З. София: Издателство на БАН. (BER 1979: *Balgarski etimologichen rechnik*. T. 1. A – Z. Sofia: Izdatelstvo na BAN.)

БЕР 1979: *Български етимологичен речник*. Т. 2. И – крепя. София: Издателство на БАН. (BER 1979: *Balgarski etimologichen rechnik*. T. 2. I – krepya. Sofia: Izdatelstvo na BAN.)

Веркович 1889: Веркович, Ст. *Топографическо-этнографический очеркъ Македонии*. Санкт Петербург: Военная Типография (въ здании Главнаго Штаба). <http://mountain.bajhui.org/pictures/books/Topograficheskoe-etnograficheskij_ocherk_Makedonii_Verkovich.pdf> [04.05.2024 г.] (Verkovich 1889: Verkovich, St. *Topograficheskoe-jetnograficheskij_ocherk# Makedonii*. Sankt Peterburg: Voennaja Tipografija (v# zdanii Glavnago Shtaba). <http://mountain.bajhui.org/pictures/books/Topograficheskoe-etnograficheskij_ocherk_Makedonii_Verkovich.pdf> [04.05.2024 г.]

Гандев 1989: Гандев, Хр. *Българската народност през XV век*. София: Наука и изкуство. (Gandev 1989: Gandev, Hr. *Balgarskata narodnost prez XV vek*. Sofia: Nauka i izkustvo.)

Железняк 1969: Железняк, И. *Очерк сербохорватского антропонимического словообразования. Суффиксальная система сербохорватской антропонимии XII – XV вв.* Киев: Наукова думка. (Zheleznjak

1969: Zhelezniak, I. *Ocherk serbohorvatskogo antroponimicheskogo slovoobrazuvaniya. Suffiksals'naja sistema serbohorvatskoj antroponimii XII – XV vv.* Kiev: Naukova dumka)

Заимов 1988: Заимов, Й. *Български именник*. София: Издателство на БАН. (Zaimov 1988: Zaimov, Y. *Balgarski imennik*. Sofia: Izdatelstvo na BAN.)

Илчев 1969: Илчев, Ст. *Речник на личните и фамилни имена у българите*. София: Издателство на БАН. (Ilchev 1969: Ilchev, St. *Rechnik na lichnite i familnite imena u balgarite*. Sofia: Izdatelstvo na BAN.)

Кънчов 1970: Кънчов, В. *Избрани произведения. Т. 2. Македония: етнография и статистика*. София: Наука и изкуство. (Kanchov 1970: Kanchov, V. *Izbrani proizvedeniya. T. 2. Makedoniya: etnografiya i statistika*. Sofia: Nauka i izkustvo.)

Митринов 2021а: Митринов, Г. *Езикови свидетелства за българския характер на населението в Южните Родопи и Западна Тракия през XVI век. Ч. 1. Ксантийско, Златоградско, южните райони на Смолянско*. София: Издателство на БАН „Проф. Марин Дринов“. (Mitrinov 2021a: Mitrinov, G. *Ezikovi svidetelstva za balgarskiya harakter na naselenieto v Yuzhnite Rodopi i Zapadna Trakiya prez XVI vek. Ch. 1. Ksantiysko, Zlatogradsko, yuzhnite rayoni na Smolyansko*. Sofia: Izdatelstvo na BAN “Prof. Marin Drinov”.)

Митринов 2021б: Митринов, Г. *Езикови свидетелства за българския характер на населението в Южните Родопи и Западна Тракия през XVI век. Ч. 2. Гюмюрджинско, Дедеагачко, Димотишко, Крумовградско, Ивайловградско*. София: Издателство на БАН „Проф. Марин Дринов“. (Mitrinov 2021b: Mitrinov, G. *Ezikovi svidetelstva za balgarskiya harakter na naselenieto v Yuzhnite Rodopi i Zapadna Trakiya prez XVI vek. Ch. 2. Gyumyurdzhinsko, Dedeagachko, Dimotishko, Krumovgradsko*. Sofia: Izdatelstvo na BAN “Prof. Marin Drinov”.)

Митринов 2024: Митринов, Г. *Езикови свидетелства за българския характер на населението в Южните Родопи и Югоизточна Македония през XVI век. Ч. 3. Неврокопска каза*. София: Издателство на БАН „Проф. Марин Дринов“. (Mitrinov 2024: Mitrinov, G. *Ezikovi svidetelstva za balgarskia harakter na naselenieto v Yuzhnite Rodopi i Yugoiztochna Makedonia prez XVI vek. Ch. 3. Nevrokopska kaza*. Sofia: Izdatelstvo na BAN “Prof. Marin Drinov”.)

Митринов (под печат): Митринов, Г. Историческа антропонимия от с. Боблен (Бобляни), Правишко (Егейска Македония) по данни от XVI век. Антропонимия от славянския пласт. – В: *Шестнадесети славистични четения. Памет и история в славянските езици и литератури*. София (под печат). (Mitrinov (pod pechat): Mitrinov, G. *Istoricheska antroponimiya ot s. Boblen (Bobblyani), Pravishtko (Egeyska Makedoniya) po dannii ot XVI vek. Antroponimia ot slavyanskia plast*. – In: *Shestnadeseti slavistichni cheteniya. Pamet i istoriya v slavyanskite ezitsi i literaturi*. Sofia (pod pechat).)

Стойков 1993: Стойков, Ст. *Българска диалектология*. Под редакцията на Максим Сл. Младенов. София: Издателство на БАН. (Stoykov 1993: Stoykov, St. *Balgarska dialektologia*. Pod redaktsiata na Maksim Sl. Mladenov. Sofia: Izdatelstvo na BAN.)

Стоянов 1986: Стоянов, В. Личните имена и прозвището „Абдуллах“ в османотурските документи. – *Исторически преглед*, № 1, с. 51 – 57. (Stoyanov 1986: Stoyanov, V. *Lichnite imena i prozvishteto “Abdullah” v osmanoturskite dokumenti*. – *Istoricheski pregled*, № 1, pp. 51 – 57.)

ТДИМ 2007: *Турски документи за историјата на Македонија. Опишан пописан дефтер за Паша санџакот (казите Драма, Кавала, Серез и Неврокоп) од 1569/70 година*. Т. X, кн. 2. Скопје: Државен архив на Република Македонија. с. 108 – 109. (TDIM 2007: *Turski dokumenti za istoriata na Makedonia. Opshiren popisen defter za Pasha sandzhakot (kazite Drama, Kavala, Serez i Nevrokop) od 1569/70 godina*. Т. X, кн. 2. Скопје: Drzhaven archiv na Republika Makedonia. pp. 108 – 109.)

ТДИМН 1978: *Турски документи за историјата на македонскиот народ. Опишан пописан дефтер од XV век*. Т. IV, Кн. 2. Скопје: Архив на Македонија. с. 321 – 322. (TDIMN 1978: *Turski dokumenti za istoriata na makedonskiot narod. Opshiren popisen defter od XV vek*. Т. IV, Кн. 2. Скопје: Archiv na Makedonia. pp. 321 – 322.)

**THE ANTHROPONYMIC PICTURE OF THE VILLAGE OF BOBLEN (BOBLIANI),
PRAVISHTA REGION (AEGEAN MACEDONIA), ACCORDING TO DATA
FROM THE 15TH AND 16TH CENTURY (ANTHROPONYMY FROM
THE SLAVIC STRATUM)**

Georgi Mitrinov

Institute for Bulgarian Language, Bulgarian Academy of Sciences

g_mitrinov@abv.bg

Abstract. Boblen is one of the old Bulgarian villages in the Pravishte region (Aegean Macedonia). It is attested in written sources from the 11th century. The article examines anthroponymic material from the village, based on data from the Ottoman tax register from the 15th and 16th century. The comparison of the anthroponymic data with those from Western Thrace and the Southern Rhodopes shows common features of the anthroponymic picture from these parts of the Bulgarian linguistic land.

Keywords: *historical anthroponymy; Bulgarian language area; Aegean Macedonia; history of the Bulgarian language*

Georgi Mitrinov
Institute for Bulgarian Language
Bulgarian Academy of Sciences
52, Shipchenski prohod Blvd., Bl. 17
Sofia 1113, Bulgaria